вересень 2006

МІСІОНАР

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Храмове свято св. Апп. Петра і Павла у василіанському монастирі в Дрогобичі.

Посвячено новостворену мозаїку блаженних преподобномучеників дрогобицьких Северіяна Бараника, ЧССВ, Віталія Байрака, ЧССВ, Якима Сеньківського, ЧССВ, інші об'єкти.

Автор світлин: *Ігор Фецяк, Дрогобич*

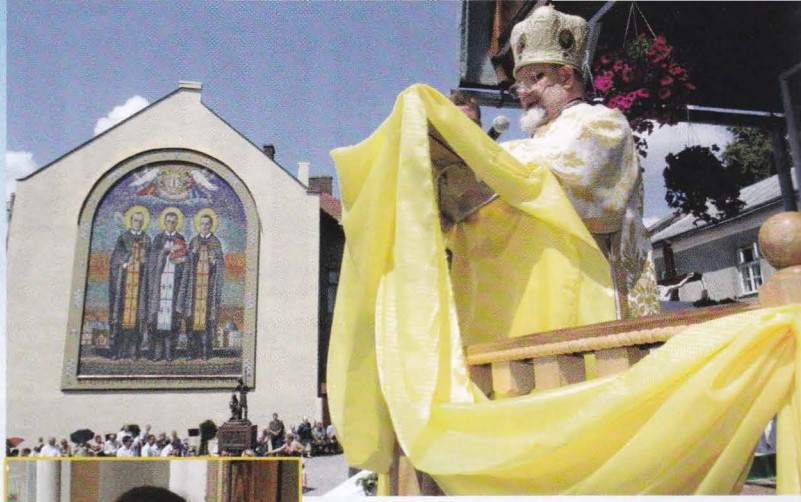

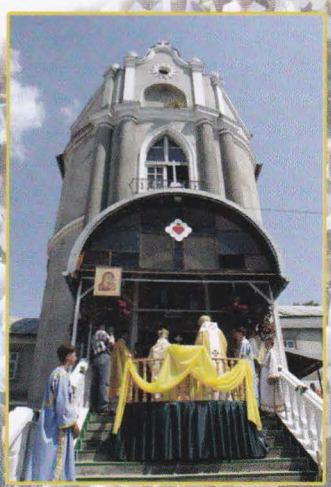

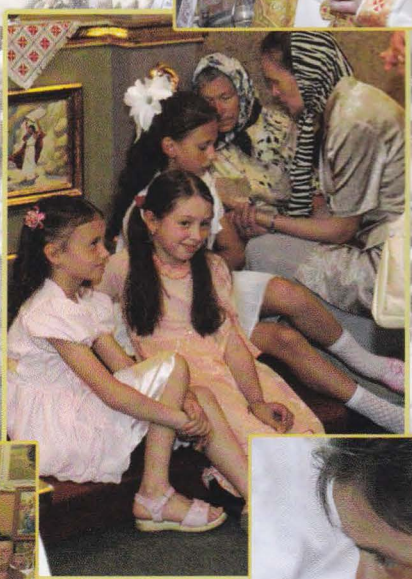

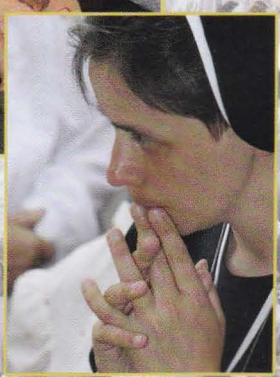

ЗМІСТ

Слово редактора.....3

Наміри Апостольства молитви ***на вересень***.....5

Наміри Апостольства молитви ***на жовтень***.....7

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
КНИГИ СВЯТОГО ПИСЬМА.....8

бр. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ
Зазирни у вічі правди.....12

Наталія ЛЕХ
Міфи «КОДУ ДА ВІНЧІ».....13

с. Домініка ДАНКАНИЧ, ЧСВВ
«ЩОБ БУЛИ ЄДИНІ».....16

З ЖИТТЯ ЦЕРКВИ.....18

Віра Олеш
«ДУША ГОСПОДА ВЕЛИЧАЄ...».....21

Володимир ГІЩИНСЬКИЙ
Франко і ВАСИЛІЯНИ.....22

З редакційної пошти.....24

о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Я не втратив віри.....26

Віра ПАРФЬОНОВА
Маринки і велосипед.....29

Роман Голубович
Богородиця в центрі Львова.....31

Ігор СКЛЕНАР
Ще раз про пияцтво та його наслідки..32

ПЕРЕДПЛАТА.....33

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ,
головний редактор

Останнім часом дедалі частіше чути слово «зрада» щодо останніх подій в українській політиці. Християни постали перед важким питанням: як ставитися до того, що відбулося, яку позицію зайняти? Христос закликає нас у св. Євангелії: «Шукайте перше Царство Боже та його справедливість, а все інше вам докладеться» (пор. Мт 6,33). Царство Боже – це не тільки те, що має настати після смерті і воскресіння, а й стан нашої душі, коли ми приймаємо Бога як свого Отця і Христа як Спасителя, який нас провадить до істини і якого завжди слухаємо до тієї міри, щоб Він ожив у наших серцях, і щоб ми разом із апостолом могли сказати: «Живу вже не я, а живе Христос у мені» (Гл 2,20). Тому для християнина залишаються єдино можливими погляд і поведінка – не занепадати духом, не розчаровуватись, не втрачати віри, а шукати насамперед Бога і справедливості. Тому християнин не буде осуджувати, старатиметься своїх і чужих підтримати.

Звичайно, якщо влада діє несправедливо і безчесно, християнин не мовчить. Але його слово повинно бути не руйнуючим, а навпаки: піднімати свідомість і запал в серцях друзів. Християнин – той, слова якого стають для інших життєдайними. Саме тому сьогодні нам, як ніколи, потрібна молитва, і то молитва як за наших друзів, так і за тих, хто показався перед нами як недруг: «А я кажу вам: любіть ворогів ваших і

моліться за тих, що гонять вас; таким чином станете синами Отця вашого, що на небі, який велить своєму сонцю сходити на злих і на добрих і посилає дощ на праведних і неправедних. Бо коли ви любите тих, що вас люблять, то яка вам за це нагорода? Хіба не те саме й митарі роблять? І коли ви вітаєте лише братів ваших, що надзвичайного чините? Хіба не те саме й погани роблять? Тож будьте досконалі, як Отець ваш небесний досконалий» (Мт 6,44-48). Прийнявши ці засади св. Євангелія, ми зможемо легко подолати всі фальші і зради, а для нашої країни, дітей і внуків відкрити нові неозорі далі, які виявляють, що людина живе не хлібом єдиним, не економікою чи успіхом, а насамперед кожним словом, яке виходить з уст Божих.

Здається, що ми даремно надіялися на наших політиків і на державну владу ще й тому, що в останніх часах ми самі анітрохи не змінилися. Ми завжди очікуємо, що хтось інший зробить «порядок в нашій хаті», що політики, Президент чи ще хтось подарує нам свободу, мир і процвітання. А за свої негаразди, навіть і найменші, звикли перекидати провину на когось іншого: на народ, державу, неслухняних дітей, сусідів, диявола, тільки не хочемо визнати провини своєї. Тому сьогодні ми звертаємо наші очі до Бога і кажемо: «Господи, ми згрішили, це ми не виконали Твого союзу, ми не дотримались Твоїх установ». Нам необхідний дух правдивого покаяння, яке приведе нас до істини. Правдивий християнин ніколи не програє і ніколи не занепадає духом!

Як ставитися нам до теперішньої влади? Мудро і по-християнськи. А насамперед молитися. Молитися за мудрість в управлінні, молитися за навернення і за Боже благословення для нас і для нашого народу. Будьмо досконалі, як досконалий Христос!

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Головний редактор
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ
Літературна редакція
Олена КОБИЛЕЦЬКА

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Володимир ЩУРКО, Микола ЯЦКІВ

Заснований у 1897 році
Засновники — Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2005 р.

Передплатний індекс — 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел./факс 72-46-94 e-mail: misionar@lviv.farlep.net

Підписано до друку 25.08.2006 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер». 80300, Львівської обл., м. Жовква, вул. Василіянська, 8.

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела. Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонар", 2006

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

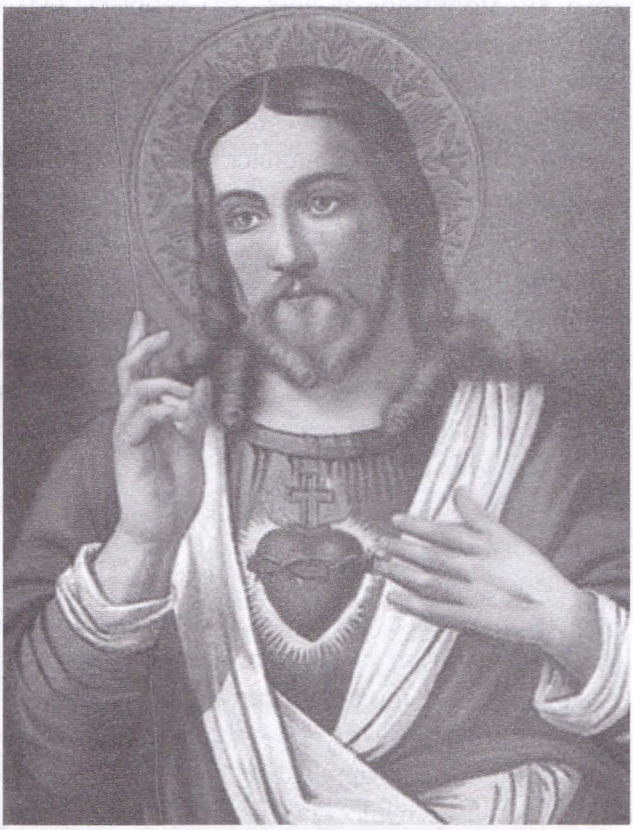

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ

(Поблагословенні Святішим Отцем)

Загальний: Щоб усі користувачі ЗМІ завжди чинили це сумлінно і відповідально.

«Світло тіла – око. Як, отже, твоє око здорове, все тіло твоє буде світле. А коли твоє око лихе, все тіло твоє буде темним» (Мт 6, 22-23). Цими словами Спаситель звертає нашу увагу на необхідність здорових і правдивих поглядів на дійсність. В сучасному світі погляди на життя великою мірою формують

засоби масової інформації. Широкий вибір ЗМІ і часта безвідповідальність у користуванні ними може призвести до спотворення поглядів і шкоди для душі. Тому ми молимося за всіх, хто творить ЗМІ та ними користується, щоб до цього завжди підходили з обережністю та відповідальністю, шануючи християнську мораль і гідність кожної людської особи.

Місійний: Щоб увесь народ Божий на місійних теренах вважав свою постійну формацію за найважливіше завдання.

«Дай мені мудрість, що возсідає на престолі поруч Тебе» (Мудр 9,4), – молиться мудрець у Святому Письмі. В країнах із глибокою християнською традицією релігійні знання і досвід виховуються з раннього дитинства. Зовсім інакше у місійних землях – таку традицію новонавернені християни і їхні провідники повинні витворювати від самих початків. Саме тому так важливо є, щоб усі вони *знали стійкість науки, яку прийняли.* (пор. Лк 1,4). Створення християнської традиції насамперед відбувається у душах вірних через поглиблення віри, яке включає здобуття знань та практикування того, що віра нам подає. Саме тому т.зв. *постійна формація* є об'єктивно найважливішим завданням кожного християнина, а тим більше християн у місійних країнах. Молімося, щоб така свідомість переповнювала християн у цих країнах і додавала їм снаги і мужності у вихованні своєї віри та інших чеснот.

Місцевий: Щоб усі дорослі в Україні, пізнаючи любов і доброту Божу, завжди давали добрий приклад українській молоді.

У пророцтві про народження Івана Хрестителя архангел Гавриїл, звертаючись до Захарії, каже, що його син ітиме перед Богом *з духом та силою Іллі, щоб навернути серця батьків до дітей.* (Лк 1, 17). Не можна погодитися із поширеною тепер думкою, що молодь відійшла від моральних засад і далеко не така, як були їхні батьки. Адже ж молоді – це діти своїх батьків. Тим, що почерпнули вдома, в сім'ї, живуть у повсякденному житті. І хто, як не дорослі, повинні подати приклад молодим? Саме тому Господь Бог через Гавриїла призначає завдання для Івана Хрестителя навернути серця батьків до дітей, а не навпаки! Кожен з нас покликаний сам пізнавати дороту і любов Божу так, щоб люди, *бачачи наші добрі діла, прославляли Отця Небесного* (пор. Мт 5, 16), щоб ми стали добрим прикладом для дітей і молоді.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ВЕРЕСЕНЬ
СВ. МОЙСЕЙ МУРИН (10 ВЕРЕСНЯ)

Святий Мойсей Мурин народився 325 року і походив з Ефіопії. Замолоду був слугою. Коли за нечесну поведінку його прогнали з дому пана, він став жорстоким розбійником. Переховуючись одного разу у Скитській пустелі, Мойсей так захопився прикладом святого життя пустельників, що розкаявся і почав жити побожним життям.

Його життя було сповнене безперервної молитви і постійної покути. Олександрійський патріарх Теофіл, довідавшись про духовний поступ Мойсея, висвятив його на священика. Після висвячення Мойсей прожив у чернечому братстві 15 років. Бог дав йому дар передбачати майбутні події й творити чудеса. Мойсей загинув від рук розбійників, які напали на чернечу лавру в 400\році.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ

Загальний: Щоб усі християни зрощували свою віру, проявляючи її чіткими, послідовними і відважними життєвими кроками.

Місійний: Щоб відзначення Всесвітнього Місійного Дня усюди в світі збільшило дух піднесення і співпраці.

Місцевий: Щоб молоді люди в Україні, розважаючи над життям Пресвятої Богородиці, відповідально ставилися до свого життєвого вибору, не боялися труднощів і не розчаровувалися невдачами чи то в подружньому, чи в богопосвяченому стані.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЖОВТЕНЬ
СВ. ПЕЛАГІЯ (21 ЖОВТНЯ)

о. Діонисій Заведюк, ЧСВВ
Крехів

КНИГИ СВЯТОГО ПИСЬМА

(продовження)

Особливості християнського канону старозавітніх книг

Християнська Церква, приймаючи канон Старого Завіту як частину своєї Біблії, була повністю відповідальною за своє рішення і не йшла сліпо за жодною з існуючих попередньо традицій юдаїзму.

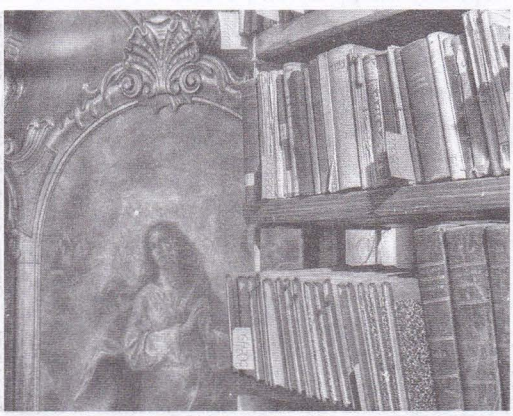

Вона відхилила як недостатню вимогу обмежити кількість священних книг до палестинського канону, хоча й грецькомовний олександрійський канон прийняла з деякими поправками. Таке рішення стверджує активну і вдумливу працю молодої християнської спільноти та її проводу у цій важливій справі. Все-таки протягом якогось часу відчувається деяка невпевненість у тому, яким мав би бути обсяг старозавітніх натхнених книг, що мають входити до канону. Так перші офіційні списки біблійного канону Старого Завіту, як-от Мелітона із Сард (II ст.), Оріґена (III ст.), св. Атанасія, св. Кирила Єрусалимського (обидва IV ст.) в дечому різняться між собою, хоч усі містять крім книг палестинського канону деякі інші, яких єврейський оригінал не зберігся.

Простіше в цьому питанні було Західній Церкві, яка була менш залежною від середовища юдаїзму та апологетичних дискусій, а також мала відносно сталий канон у формі давньолатинського перекладу Старого Завіту, базованого на олександрійській традиції. Тоді, як Східні Церкви виявляють деяке різноманіття в питанні старозавітнього біблійного канону, на Заході наприкінці IV ст. цілий ряд синодів затверджує як нормативний канон Святого Письма Старого Завіту, який пізніше, 1441 року на Флорентійському, а остаточно 1546 року на Тридентському соборі, буде проголошений як офіційний біблійний канон Католицької Церкви.

Про деякі вагання у первісній Церкві щодо книг, написаних грецькою мовою та їх приналежності до канону дізнаємося з творів давньохристиянських авторів. Так, наприклад, в одному зі своїх листів Оріґен, відповідаючи Юлієві Африканцеві на його запитання про те, чи розповідь про Сузанну з книги Даниїла (Дан 13 у перекладі о. І. Хоменка) входить до канону, аргументує так. Християнською Біблією є грецька з усіма книгами, які до неї входять. Чи через звинувачення у тому, що християни мають більше книг, ніж юдеї, треба наказати християнам

відкинути усі книги, які Церква отримала як святі, і просити юдеїв, щоб вони повчили, які книги є чисті і не спотворені? Чи ж Боже Провидіння, яке у святих Писаннях заклало фундамент усій Церкві Христовій, не подбало про тих, які були відкуплені дорогою ціною Христової смерті? Чи ж християнська Церква не отримала повноти Божої благодаті?

Оріґен, як бачимо, подає богословські аргументи на підтвердження переконання, що Церква має в собі самій достатньо благодаті Божої, щоб без сторонньої допомоги визначити, розпізнати, які книги є святими й богонатхненими і мають належати до біблійного канону. Ці книги, з Божого промислу, Церква від початку прийняла за священні, не зважаючи на те, у якій мові вони виникли.

Книги Нового Завіту

Процес оформлення збірки творів Нового Завіту в одну книгу відбувався подібно до формування канону книг Старого Завіту, але значно пізніше і на протязі коротшого часу. Тут ще більше, ніж при старозавітньому каноні, підкреслюється роль середовища віри, яким була первісна Церква. Не було б необхідності у формуванні канону, якби Церква не була в цьому зацікавлена і якби не вбачала в цьому дуже важливого свого завдання та виконання Божої волі.

Кожна з двадцяти семи книг Нового Завіту виникла як окремий літературний твір. Очевидно, кожна з них має свого людського автора, але стала частиною канону, бо Церква визнала її особливий богонатхнений характер. Усе-таки якийсь довший період часу ці книги передавались, переписувались та існували як окремі твори, без зв'язку з іншими книгами.

а) Євангелії

Кожне з Євангелій було написане окремо, з думкою про конкретних адресатів, з конкретною метою, яку людські автори чітко собі усвідомлювали (досить порівняти, наприклад, Лк 1,1-4 та Йо 20,31). На початках, мабуть, не було необхідності, щоб місцеві Церкви мали у себе більш, ніж одне Євангеліє. Проте, відтоді, як усі чотири Євангелія вже існували, ніщо не стояло на перешкоді, щоб зібрати їх разом. Як у випадку книг Старого Завіту, так і тут, книги спочатку мали форму сувоїв, але згодом відбувається перехід до форми кодексу. До кінця II ст. по Христі не маємо даних чи Чотириєвангеліє існувало як цілість, проте вже св. Іриней (біля 180 р. по Христі) подає Євангелії у тому ж порядку, до якого ми звикли: від Матея, Марка, Луки, Йоана. Цей порядок відтоді став загальноприйнятим, про що свідчить, наприклад, папірус 45 з колекції Честера Бітти, написаний на початку III ст. по Христі. Він містив у собі на 220 сторінках, зшитих у формі кодексу, не лише 4 Євангелії, але й Діяння Апостолів. Причому цікаво, що Євангеліє від Йоана міститься між Євангелієм від Луки та Діяннями Апостолів. Цей факт стверджує винятковість Євангелій між іншими новозавітніми творами, як свідоцтв про життя і діяльність Ісуса Христа.

Іншим важливим фактом є вибір саме цих чотирьох Євангелій, хоч подібних творів було значно більше, як-от: Євангелії

від назореїв, ебіонітів, євреїв, єгиптян тощо. Церква вміла відрізнити ці чотири Євангелії від Матея, Марка, Луки і Йоана від усіх інших подібних творів та відмежуватися від тих останніх. Більше того, у своїх рішеннях пізніші церковні синоди були категоричними. Так, дванадцятий канон першого синоду з Толедо, (Іспанія, V ст.) проголошує: «Якщо хтось буде вшановувати інші писання від тих, що їх приймає вселенська Церква, або віритиме, ніби вони є авторитетними, нехай буде відлучений [від Церкви]» .

б) Павлові послання

Усе-таки, найстаршими новозавітніми творами, які збирали разом, були не Євангелії, а листи апостола Павла. Їх не тільки перечитували на сходинах, але й позичали та копіювали сусідні церковні спільноти. Уже в самих посланнях знаходимо натяки на це: «Заклинаю вас Господом прочитати цього листа всім братам» (1 Сл 5,27); «І як цей лист буде прочитаний у вас, зробіть так, щоб він був прочитаний і в лаодікейській Церкві, а лист Лаодікеї щоб ви також прочитали» (Кл 4,16). Перше послання, яке апостол народів написав, було адресоване до солунян. Найправдоподібніше походить воно з 50 року по Христі і виникло під час другої місійної подорожі (пор. Ді 17,1-16 та 1 Сл 3,1-8). Беручи до уваги дату мученицької смерті апостола Павла у Римі під час переслідування Нерона, найпізніше у 67 році, усю його письменницьку діяльність треба вмістити в останніх кількадцятьох роках його життя.

Проте вже коло 95 р. Папа Римський Климент у своєму листі до коринтян виразно цитує Послання до коринтян апостола Павла, а це означає, що Церква в Римі уже в кінці I ст. мала у себе і знала цей твір апостола, адресований початково самим лише християнам Коринту. Найстарший рукопис з посланнями апостола Павла, відомий нам папірус 46, написаний біля 200 р., містив не тільки послання до римлян, 1 та 2 до коринтян, до галатів, ефесян, филип'ян, колосян, 1 до солунян, але і послання до євреїв. З цього папіруса збереглися тільки фрагменти, тому невідомо чи решта Павлових листів також була в ньому записана, хоч є це цілком правдоподібним. Таким чином, уже на початку III ст. по Христі, збірка послань апостола Павла була повністю оформлена, причому послання до євреїв також пов'язували з іменем Павла.

в) Інші твори

Трохи відмінною була доля решти новозавітніх писань. Діяння Апостолів та Одкровення спочатку існували як окремі твори, лише зрідка поєднувалися з іншими книгами. Так само соборні послання: хоч усі були написані наприкінці I ст. по Христі, їх оформлення в одну збірку та приєднання до канону остаточно відбулося аж на початку IV століття. До того вони могли існувати окремо, а ранньохристиянська література засвідчує невизначеність у цьому питанні поодиноких Церков. Найбільш драматична доля випала книзі Одкровення на Сході та посланню до євреїв на Заході. Багато хто вагався віднести книгу Одкровення до святих

книг задля деяких ідей, які у ній є висловлені, напр., про тисячолітнє панування святих, та неоднозначності представлених образів. Натомість послання до євреїв збуджувало сумніви тих, які розуміли, що апостол Павло навряд чи є його автором, а одночасно були неспроможні припустити також, що натхнений автор міг залишитися безіменним. Тому і ставили під сумнів натхнення цього твору.

Поняття «протоканонічний» та «девтероканонічний»

Ці терміни — грецького походження, а вперше їх використав для розмежування двох груп біблійних книг італійський вчений, чернець-домініканець Сикст зі Сієни у половині XVI ст. Хоч ці назви не зовсім відповідні, вони часто вживаються у біблійній термінології. «Протоканонічними» або «першоканонічними» (від гр. «протос» — перший за чергою) називають звичайно ті книги, у відношенні до яких ніколи не виникали сумніви щодо їх богонатхненності та приналежності до біблійного канону. Серед старозавітніх книг такими є всі, які входять до палестинського канону, тобто ті, яких оригінал зберігся у єврейській або арамійській мові, і які євреями у Палестині в I ст. по Христі були проголошені святими. Також серед книг Нового Завіту переважна більшість «протоканонічні».

«Девтеро-» або «второканонічними» (від гр. «девтерос» — наступний, другий за чергою) називають звичайно книги або частини книг, щодо натхнення яких та приналежності до канону у різний час

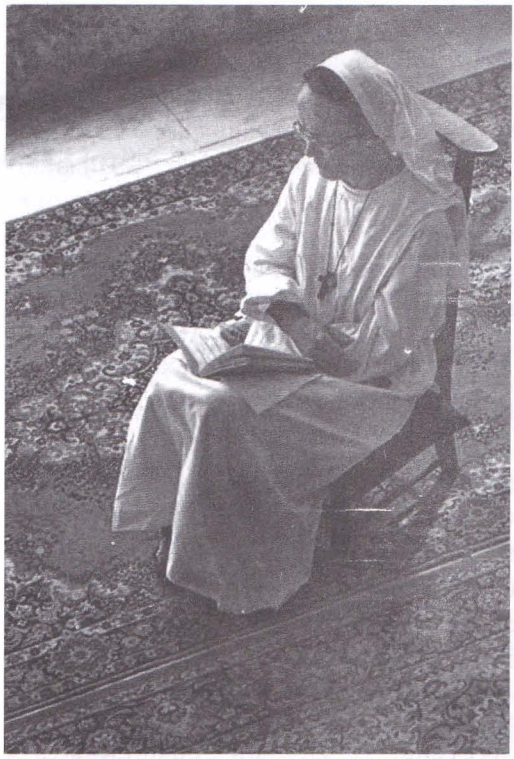

висувалися сумніви. До второканонічних належать у Старому Завіті 8 книг: Товії, Юдити, Варуха, Лист Єремії (=Варух, глава 6), 1-2 Макавеїв, Сираха і Мудрості. Крім того, до них відносяться такі уривки: Ест 10,4-16,24; Дн 3,24-90; 13-14.

Серед книг Нового Завіту до второканонічних відносять 6 послань (до євреїв, Якова, 2 Петра, 2 і 3 Йоана, Юди) та книгу Одкровення. Крім того висувалися сумніви щодо приналежності до канону ще і таких текстів: Мр 16,9-20; Лк 22,43-44; Йо 5,3-4; 7,53-8,11.

В католицькому розумінні обидві ці групи книг є святими і канонічними. Питання стосується не лише історії біблійного канону, але і її наслідків для різних християнських конфесій.

бр. Віталій Попадюк, ЧСВВ

ЗАЗИРНИ У ВІЧІ ПРАВДІ!

«...і спізнаєте правду, і правда визволить вас».
(Ісус з Назарету)

Щоденне життя кожного із нас подібне до поїзда, яким ми мчимо, не помічаючи того, що відбувається за вікном. Зустрічаючись із людьми, що нас оточують, ми не шукаємо правди про них, яка приховується за дверима зовнішності. Важко без належних зусиль побачити людину такою, якою вона насправді є. У стосунках, через надмірні зауваження, несправедливі докори, я часто стаю для іншого кривим дзеркалом, у якому він бачить себе найгіршою потворою в цьому світі. Таке жахливе нерозуміння правдивого обличчя ближнього трапляється між батьками й дітьми, вчителем і учнями, священиком і парафіянами, чоловіком і дружиною,

котрі, ставши одним тілом, все ще не змогли стати одним духом...

У такій ситуації виникає парадокс. Я скаржуся, що мене не розуміють, хоч сам не хочу розуміти ближнього; я бажаю бути любленим, проте не виявляю ані найменшої ознаки своєї любові до нього. Маю безліч аргументів на свій захист, а на користь ближнього – жодного. Хіба я таким чином не відвертаю своїх очей від правди?

Одного разу двоє самовпевнених стали по обидва боки паркану, один бік якого був пофарбованим у коричневий колір, а інший – у зелений. Отож каже один із них: «Увесь цей паркан коричневий». «Ні, – заперечує інший. – Цей паркан зелений!» Виникає доречне запитання: «Хто ж має рацію? Яка є істина?» Нам добре видно з боку, що кожен з них володіє лише половиною правди, а стверджує, що знає всю. Про іншу частину правди, яка відома лише його сусідові, він лише здогадується. Вони

абсолютно не зацікавлені у віднайдені повної правди. Єдиний вихід із проблеми, на їхню думку, це переконати іншого у своїй правоті та нав'язати йому свою істину.

Найперше, на що ми кидаємо оком, – це недоліки тих, хто нас оточує. Однак забуваємо, що ці поверхневі недоліки є лише одним боком медалі. Ось так відкидаємо правду, котра прихована в ближньому. А правда є така, що десь там глибоко у його душі, тліє непомітна іскорка чогось доброго, десь там прихована ікона самого Бога. Вибір завжди за нами: чи очистити цей образ рушником, як Вероніка, чи закидати його болотом.

Як багато можна навчитися в людей, котрі, подивившись у вічі правді, є здатними побачити у великих грішниках не тільки оманливу зовнішність, але й серце людини, її наміри, її правду… Це не легко зробити. Треба мати добрий зір.

Прикладом до цього послужить євангельська притча про милосердного самарянина. Саме він подивився на побитого не як на грішника, що отримав по заслузі, але як на подобу Божу. Він вчинив з ним так, як хотів би, щоб з ним вчинили. Священик і левіт не подали руки ближньому, бо не побачили в ньому того, хто гідний їхньої допомоги. Тож, не бажаючи мати з цим чоловіком нічого спільного, пройшли повз нього. Можливо, десь у серці подумали: «До чого ж ти дожився! Так тобі й треба! Дякую тобі, Господи, що я не такий, як отой побитий, що лежить у багнюці». Чи нам не знайомі такі вислови?

Напевно легше верблюдові пройти крізь вушко голки, аніж впертому побачити правдиве обличчя іншого. Але хай це нас не знеохочує. Адже верблюд все-таки якось проходить через ці вузькі двері. Невже наш горб самовпевненості більший, ніж у верблюда, і не дозволить нам залізти в шкіру свого ближнього, щоб подивитися на світ його очима! Тож лише тоді, коли пізнаю правду, яку знаєш тільки ти, зможу зрозуміти, хто ти насправді…

Лех Наталія

МІФИ «КОДУ ДА ВІНЧІ»

З моменту виходу у світ книги Дена Брауна «Коду да Вінчі» інформаційний простір багатьох країн світу був заповнений відгуками на цю книгу. Церква встигла заборонити вірним купувати книжки і ходити в кіно на фільм, знятий за цією книжкою. Що ж такого ховає в собі твір під загадковою назвою «Код да Вінчі»?

Крім пояснення таємних кодів, які нібито знаходиться у творах Леонардо да Вінчі, цікавих загадок і головоломок, які повинні розкрити головні герої Софі Нєве та Роберт Лєндогдон, автор порушує тему історії Ісуса Христа і діяльності Церкви. Саме це і змусило Церкву висловити своє незадоволення в

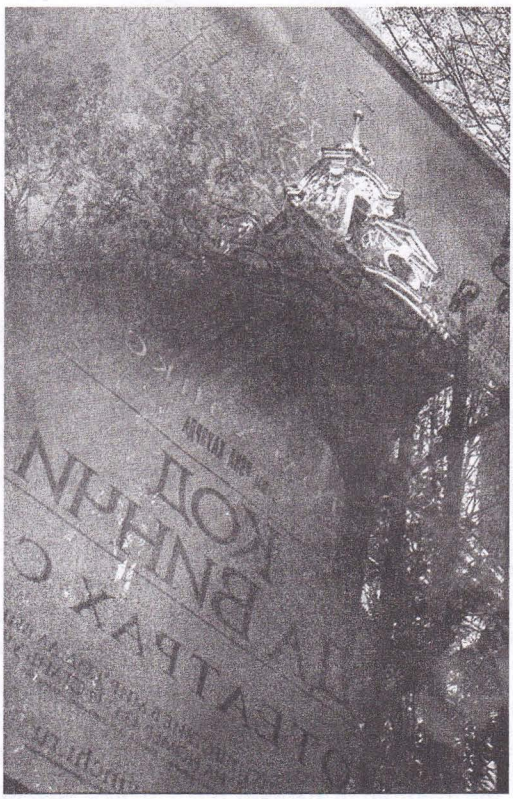

сторону версії, яку запропонував письменник.

Почнемо з того, що Ден Браун висуває думку про Ісуса як про смертну особу, не заперечуючи, що Він був великим пророком . Розповідає читачам про те, що ніби Костянтин на Вселенському Соборі у корисних цілях проголошує Ісуса Богом, фінансує видання нової Біблії, в якій замовчується людське походження Ісуса, а натомість говориться про Його божественність. Каже, що це казка, в яку всі домовились вірити. Таємна організація Пріорат Сіона володіє таємною інформацією щодо зв'язку Марії Магдалини з Ісусом, і щодо їхньої дочки Сари, яка стала загрозою для Церкви, бо саме (її нащадки) повинні спасти людство, а не Церква. Істинна віра в ній, а не в Церкві. Ден Браун вигадує міф про божественність Сари, доводячи, що Ісус залишив Марію Магдалину керувати апостолами, але це не було вигідно нікому, і вона була змушена втікати і переховуватися. Розповідає, що у творах Леонардо да Вінчі «Монна Ліза», «Віртувіанський чоловік» заховані коди, які говорять про божественність жінки (Марії Магдалини).

Мильна бульбашка з міфом про Ісуса - людину тріскає, і стає очевидним той факт, що це лише вигадки автора, літературний прийом. А факт, що Церковна верхівка веде внутрішню боротьбу, використовуючи брудні методи (вбивство), щоб зберегти свою таємницю, стає абсурдною, бо ніякої таємниці нема. Все, що стосується організацій Опус Деї та Пріорат Сіона у даному контексті також можна віднести до літературного прийому, в крайньому разі назвати наклепом.

Чому ж тоді Церква так виступає проти цієї книжки та фільму?

Вона не виступає проти самої книжки. По-моєму, вона виступає проти самого факту, що такими міфами намагаються підірвати віру в Бога у пересічного громадянина. На сьогодні з'явилось багато сект, які розказують міфи про Царство Боже на землі між Єфратом і Нілом. Нині світом правлять гроші, заради яких люди здатні на все. Сьогодні людина намагається зайняти місце Бога через клонування, через надмірну самостійність свого розуму. А тут ще й з'являється книга, яка хоче переконати її

у тому, що її віра нічого не варта. Церкві закидають звинувачення і в тому, що вона своїми протестами ще більше привертає увагу до «Коду да Вінчі», але тут йдеться про те, що вона зобов'язана попередити християн, що це лише книга, вигадка, нічого більше, ніж літературний твір. Це робиться для того, щоб люди не почали сприймати її як «Євангеліє від Дена Брауна». Коли навколо панує брехня, важко віднайти і повірити у правду, важко взагалі у що-небудь вірити. І тоді починаєш вірити у все підряд. Церква намагається застерегти своїх вірних і вберегти їх.

Про те, що «Код да Вінчі» можна сприймати лише як літературний витвір говорить нам і сам сюжет твору. Взяти хоча б те, що Соньєр, який зберігав таємницю Пріорат Сіону, залишає цілу систему кодів Роберту Лєнгдону , бо лише той зможе їх розшифрувати, знайти таємницю і передати її. Іншого способу він не заходить, щоб передати нащадкам інформацію. Роберт разом з внучкою Соньєра Софі Нове розгадує послання, проходячи низку випробувань. В кінці ми взнаємо, що бабця Софі і її брат також в курсі подій – знають все. Питання: навіщо ці коди?

Ось ще один доказ непродуманості автором сюжету. Вчений Тюбінг намовляє таких собі Рені і Сайласа, напасти на нього з Софі і Робертом, при тому, що його вважають своїм другом і все йому розповідають – ведуть його до мети. Навіщо він це робить, якщо і так прямує до «кінцевої зупинки»? Чоловіку забаглося пригод? Цими непродуманими сюжетними поворотами автор ще і ще

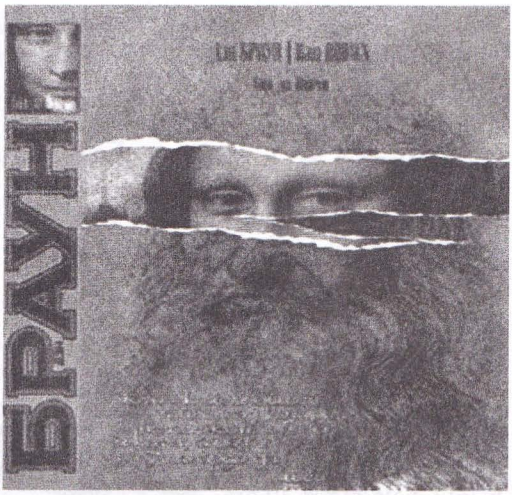

раз доказує нам, що його книга це всього-на-всього літературний твір. Але коли людина прочитає неуважно або ж захоче повірити, тим більше, що почула по це від найкращої подруги, вона не помітить неточностей. Обов'язком Церкви є не дозволити підірвати віру в людини.

Ще одне питання: чому люди виходять на вулиці з протестами проти «Коду да Вінчі»?

Демократія сьогодні переходить у анархію брехні і насильства. Пам'ятаєте слова : «Якби Бога не було, Його довелось би вигадати»? Зверніть увагу не слово «якби». Але Він є! Не потрібно нічого вигадувати. Коли починають знущатися над святим, спрацьовує захисна реакція: людина намагається захистити свою віру. Своїми протестами людина хоче сказати: можливо, досить створювати казки, час жити реальним життям. Церква хоче нагадати, що в казки типу «Коду да Вінчі» ніхто не домовлявся вірити. Ці протести – крик душі: «Залиште хоч щось святе у цьому грішному світі!!!».

Підготувала с. Домініка Данканич, ЧСВВ

«ЩОБ БУЛИ ЄДИНІ»

Слуга Божий о. Петро Мекелита

Петро Мекелита народився 13 червня 1868р. в с.Бутини Жовківського повіту. Батько Петра дякував при церкві. Сім'я Мекелитів була національно та релігійно свідомою. Петро був здібним хлопцем. Навчався у Львівській академічній гімназії, а у 1890р. вступив на богословський факультет Львівського Університету. 3 грудня 1894р. він приймає священичі свячення з рук преосв. Юліана Пелеша, єп. Перемиського, Самбірського і Сяноцького.

Після свячень о. П.Мекелита був призначений сотрудником о.Михайла Товарніцького на парохії в лемківському селі Прусіку, неподалік Сянока, де своєю діяльністю о. Мекелита відзначився як зразковий душпастир. О. Петро був також і добрим сім'янином. Своїх дітей, а було їх семеро, вони з дружиною виховали у глибокорелігійному та патріотичному дусі.

Під час Першої світової війни, перед приходом російських військ, о. Петро виїжджає до Відня. В період польської окупації Галичини поляки всіляко переслідують родину о.Мекелити, чинять доноси, влаштовують провокації. Зважаючи на енергійність і організаторські здібності о. П. Мекелити, у 1919р. єп. Йосафат Коциловський переводить священика на парохію в Стебник, що вважвся тоді малоосвіченим пролетаризованим селом. Крім того, 20 березня 1920р. єп. Йосафат Коциловський покладає на о.Мекелиту обов'язок «шкільноординаріятского комісаря» для всіх шкіл дрогобицького деканату.

У лютому 1921р. о.Петро, як зразковий священик, стає виконуючим обов'язки Бориславського декана о.Кароля Федоровича, а вже з 21 серпня 1921р. він і зовсім переймає його служіння. У 1932р., завдяки парохові у Стебнику, розпочинається будова нового мурованого храму Різдва Пресвятої Богородиці. Через нестачу коштів та воєнну ситуацію будову мурованого храму отцеві-парохові завершити не судилось. Богослужіння й надалі відправляли у старій дерев'яній церкві. В тому часі Слуга Божий також займався будівництвом нового дому «Просвіти». Під час більшовицької та німецької окупації національно-

просвітницька діяльність священика дещо призупинилася. Отець Мекелита хворів і переважно займався душпастирськими справами. У 1939р., коли прийшли «перші совєти», у священика відразу було забрано усі земельні наділи, а його самого примушено до сплати великих податків.

Німецька окупація також не виправдала очікувань українців. Проголошення самостійності України у 1941р. було дуже коротким і завершилось арештом українського проводу. Переживаючи за свій народ під час маніфестації у Стебнику з приводу проголошення самостійності Української держави, о. Петро піднявся на трибуну і зі сльозами на очах звернувся до парохіян українською та німецькою мовами: «Брати і сестри! Від сьогодні ми – українська нація! Маємо вільну соборну Українську державу!» В цей нелегкий час німецької окупації о. Петро стає на захист переслідуваних. Стебницький парох, як активний діяч і ревний душпастир, набуває великої популярності й користується глибокою пошаною, як в середовищі своїх співбратів-священиків, так і свого єпископа Йосафата Коциловського. Часті деканальні соборчики, які о.Мекелита організовує в Стебнику, стали тим вогнищем, що запалювало в серцях священиків деканату бажання працювати для України в ім'я Христове. Отець-декан бере участь чи не у всіх громадських заходах. У 1945р. НКВС щораз більше цікавиться особою Дрогобицького декана. Відтепер отця-декана часто викликають у кабінети Дрогобицького відділку НКВС, де спочатку в улесливих бесідах обіцяють «золоті гори». О.Мекелиту змушували підписати православіє передовсім як священика-декана, кажучи: «Ви маєте авторитет – за вами підуть інші». Однак Слуга Божий категорично відмовився підписувати, кажучи, що ніколи не зречеться своєї віри.

Переслідування греко-католицьких священиків посилювалося. Одного дня «чорний ворон» підкотив і до будинку Слуги Божого – прийшла і його остання година. О. Петра відвезли на допит до «уповноваженого в справах релігії» в Дрогобичі. Тут священика довго мучили, а потім, геть виснаженого і знесиленого, привезли вночі машиною і залишили на вулиці посеред села. Так і лежав там, доки донька, занепокоєна його відсутністю, не пішла назустріч і не натрапила на нього. Сусіди допомогли їй відвести батька додому. Від пережитого нервового потрясіння отець не міг навіть розмовляти.

21 червня 1945р. влада арештовує священика, звинувачуючи його в антирадянській діяльності. Жорстокі методи «праці» співробітників Дрогобицької катівні НКВС з безперестанними нічними допитами, постійним моріннням голодом і знущаннями мали на меті врешті-решт спонукати о. Петра до прилюдного виступу проти УГКЦ, переходу на православіє і заклику до священства наслідувати його приклад. Проте отець-декан виявився стійким воїном Христової Церкви.

Після шестимісячного перебування в слідчій тюрмі в Дрогобичі, коли НКВС-івці переконалися, що їм не зламати мужності священика, йому винесли

кінцеве звинувачення, в якому за підписом трьох «стукачів» о. Петру приписувалася «измена Родины» і «сотрудничество с фашистами». За вироком судового засідання від 29 грудня 1945р. хворому і немічному сімдесятисемилітньому старцеві було присуджено як міру покарання десять років ув'язнення, п'ять років заслання з конфіскацією майна.

Навіть у тюрмі о.Мекелита не втратив сили духа. Отець кріпився на дусі сам і підтримував інших у їх надлюдських стражданнях. Священики навіть у в'язниці, коли могли, служили Св. Літургії. Отець Петро Мекелита помер 30 серпня 1947р. у віці сімдесяти дев'яти літ. Слуга Божий випив до дна чашу моральних та фізичних терпінь, та нітрохи не поступився своїми переконаннями, ні в чому не порушив даної Богові присяги. Тіло священика в труні вивезли з тюрми разом з тілами в'язнів, яких складали і закопували всіх разом у заздалегідь виритих бульдозером ровах за Янівським цвинтарем. Поряд закопали і домовину з тілом о.Петра.

У 1992 році о.Петро Мекелита був реабілітований.

З життя ЦЕРКВИ

Глава УГКЦ закликав до молитви за Україну та її владу. «Розуміючи, що у цей нелегкий час народження демократії потрібно докласти всіх зусиль для пошуку розв'язку і його здійснення, хочемо застерегти вас від спокуси уповати лише на власні сили і думати, що це нам може вдатися без Божої допомоги», – з такою думкою звернулася УГКЦ до мирян та політиків. Єпископи УГКЦ окремо звернулися до представників державної влади, місцевої адміністрації та народу. Перших вони закликали відкинути дріб'язкові амбіції і вигоди та об'єднатися довкола інтересів України. Регіональні політики та чиновники, на думку УГКЦ, в цей

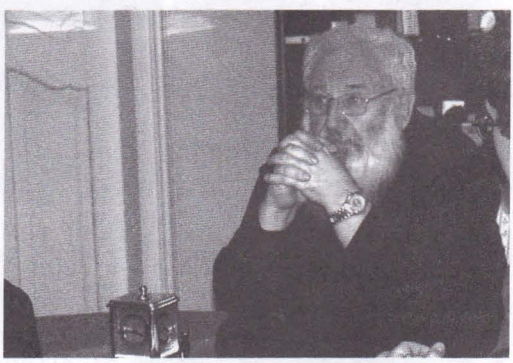

ФОТО: ВОЛОДИМИР ЩУРКО

нелегкий для держави момент повинні зробити усе, щоб наблизити місцеву владу до пересічного громадянина. Натомість народ повинен молитися за долю країни – такі акценти розставлено у зверненні.

8 липня 2006 року згромадження Сестер Служебниць Провінції св. Йосифа у м. Мукачеві збагатилося новими покликаннями. Три кандидатки: Бродович Віра, Курть Людмила та Малярчук Леся прийняли перед Господом Богом монаші облечини. Постриг приймав владика Мілан Шашік. Редакція часопису «Місіонар» вітає новооблечених сестер Томію Бродович, Бернарду Курть та Макрину Малярчук і бажає Божих ласк та благословень у їхній дорозі до святості.

1 серпня 2006 року, в день св. Макрини, у церкві св Онуфрія (м. Львів) відбулися облечини Сестер Василіянок, які здійснив владика Іриней Білик. Редакція часопису «Місіонар» вітає новооблечених сестер: Навроцьку Іванну (с. Вікторію), Жисньовську Оксану (с. Теодосію), Колодій Наталію (с. Петру), Дякун Надію (с. Євфросинію), Зелінку Наталію (с. Ксенію) та бажає їм плідної праці на користь Церкві і народу.

18 липня у приміщенні монастирської церкви Згромадження сестер милосердя св. Вінкентія відбулася зустріч Блаженнішого Любомира, Верховного Архієпископа Києво-Галицького, із всіма вищими настоятелями чоловічих і жіночих монастирів, чинів, згромаджень і товариств Богу посвяченого життя УГКЦ, під час якої він представив новопризначеного Екзарха у справах монашества Преосвященного Владику Гліба Лончину. Владика Гліб не перебирає відповідальності за усе монашество і не стає їхнім найвищим керівником. Його завдання - допомогти монашеству здійснювати свою місію, адже сьогодні відчуваємо замало духовної сили, яка б виходила із монастирів, монашество має замалий

духовний вплив на всю церковну спільноту. Серед перших кроків, які Владика Гліб як Екзарх у справах монашества планує робити, буде відвідання всіх монастирів, чинів, згромаджень і товариств Богу посвяченого життя УГКЦ для ознайомлення із їхніми труднощами та успіхами. Але безумовно, що зважаючи на новизну такої посади в УГКЦ весь механізм співпраці потрібно буде ще виробляти.

7-9 липня відбулися урочистості у Львівській архієпархії з нагоди 70-ї річниці

самовідновлення Чудотворної ікони Розп'яття у храмі Успіння Пресвятої Богородиці у м. Глиняни на Золочівщині. Святкування розпочалися з'їздом «матерів у молитві» Львівської архієпархії разом із прочанами із Донецько-Харківського екзархату. У неділю, 9 липня, Архієрейську Божественну Літургію відслужив Високопреосвященний Владика Ігор Возьняк, архиєпископ Львівський, який, зокрема, сказав: «Правдиве обличчя гріха – це смерть. Він умертвляє духа людини для життя з Богом, і дуже прикро, що ми цього не розуміємо. Гріх можемо порівняти з темнотою, в котрій перебуває людина, що засіла глибоко у печері й не бачить сонця, а воно світить й приносить радість, та дає життя. Вину за гріхи ми складаємо на державу, тяжке життя, обставини... Дуже часто стається так, що ми стоїмо у храмі й виконуємо «зовнішні» обов'язки та приписи поведінки в церкві, але далекі, щоб бути самими собою й свідчити глибоку віру в Бога. Така постава не є християнством, вона руйнує наше життя». На святковій Літургії були присутні близько 4000 прочан, а близько 1500 прочан приступили до Св. Причастя.

Комісія сакрального мистецтва Львівської архієпархії розпочала опис церков, які є на території Львівської архієпархії. У сьогоднішній час нищиться багато дерев'яної архітектури через вогонь або невігластво. Біля старої дерев'яної церкви чи дзвіниці починають будувати нові кам'яні, цегляні, без жодних проектів. Так як сьогодні пропадає багато творів сакрального мистецтва з церков через невігластво людей, ще ніколи не пропадало. Опис майна відбуватиметься у кожному храмі, про що буде видано своєрідні паспорти всього, що залишилося, а громада візьме відповідальність за збереження унікальних речей. Також буде видано заборони управління архітектури області на будь-які добудови чи перебудови храмів. Для священиків буде видано розпорядження згідно з канонічним правом, щоб кожний зберігав церковне добро так, як на це присягав.

Україномовні релігійно-просвітницькі передачі Радіо «Воскресіння» відтепер можна слухати в мережі Інтернет за веб-адресою Національної радіокомпанії України **http://www.nrcu.gov.ua**. Передачі Радіо «Воскресіння» у блоці денних радіопрограм Першого Каналу Національного Радіо транслюються в режимі on-line, а також по Національній радіомережі у понеділок та вівторок о 21.30 год., в четвер та п'ятницю о 22.30 год. Окрім проводової радіомережі, ці програми поширюються також ефірними передавачами у діапазонах ультракоротких, середніх та довгих хвиль у найбільших містах України: Дніпропетровську, Донецьку, Житомирі, Запоріжжі, Ізмаїлі, Києві, Кіровограді, Луганську, Львові, Полтаві, Феодосії, Харкові та ін. У цифровому форматі програми Радіо «Воскресіння» можна слухати в Інтернет-мережі за адресою:

http//www.rr.lviv.ua.

Інформація Прессекретаріату Глави УГКЦ, Львівської Архиєпархії УГКЦ, Радіо «Воскресіння», власна.

Віра Олеш
Віце-президент БФ «Еко-милосердя»

«ДУША ГОСПОДА ВЕЛИЧАЄ...»

Людське життя складається з подій: великих і малих, пам'ятних і непомітних, веселих і сумних, запланованих і спонтанних... Дещо ми пам'ятаємо роками, дещо забуваємо з часом чи за мить, до чогось повертаємось у спогадах чи снах. Така діалектика життя.

Подією, що надовго залишається у нашому серці та глибоко западає у душу, є зустріч з колективом «Новий час». Це тріо священиків УГКЦ з Радехівщини, що несе до християн велич духовного слова. Я не хочу назвати виступи отців-новаторів концертом – це надто бідне і приземлене визначення запропонованого глядачам і слухачам дійства. Їхні виступи – незабутня феєрія, але не в її класичному зовнішньому прояві, а в глибоко психологічному душевному відчутті. Архітектоніка дійства, тобто мелодія, слово, декламація, зміна тем і настрою – це та магічна сила, яка робить з вашою душею все, що їй заманеться, часто проти вашого раціонального глузду, проти вашого закостенілого «его», проти вашого буденного зачерствіння. Ви боретесь самі із собою, та під впливом почутого ви все-таки підкоряєтесь величній силі, і тоді на світ Божий з'являється ваша чиста, не прикрита стереотипами, душа... Сльози, як не по лиці, то по серцю... Певно це і є катарсис.

І все це – тріо «Новий час», до складу якого входять: о. Мирослав Ковальчук (с. Павлів), о. Андрій Щепан (с. Бишів), о. Роман Назаркевич (с. Вузлове). Репертуар «Нового часу» так професійно і мудро підібраний, що приходиш до висновку: «Краще не придумаєш.» Про що ж співають, про що повідають служителі Церкви Божої мирянам? Немає теми, яка б не хвилювала отців. Насамперед, це духовні пісні на славу Божу. «Душа Господа величає, – казала Марія. А ми величаємо її і Бога», – так говорять учасники тріо. Крім цього, важливою для «Нового часу» є тема повернення на малу Батьківщину, тема України, матері, батька, тема милосердя. У своїх виступах священики висвітлюють духовні і соціальні проблеми. Пісні, вірші, притчі, молитви – кожен звук, кожна літера сказаного і проспіваного засівається золотим зерном у вашу душу. І не може бути, щоб не було благодатних сходів...

Традиційного перебування священика в церкві тепер замало. Треба чогось нового, бо час новий. Після всіх репресій, поневірянь, зневіри наша духовність розправляє крила. Але їй треба допомогти, підтримати, щоб вона піднялась, злетіла, щоб вже ніколи не була втоптана в болото, розіп'ята і заборонена. Піснярі «Нового часу» впевнено крокують до людей, йдуть у розбурхану революціями і пустими

балачками масу, щоб вона знову відчула себе народом, нацією, людьми. Ідуть, і кажуть: «Подай мені руку.» І так, рука в руці, легше зрозуміти і себе, і ближнього, легше донести і важку ношу, і величну молитву до Бога.

Місіонери «Нового часу» залучають до виступів і своїх дітей, адже знають, що діти йдуть слідами своїх батьків. А юні таланти – радість і гордість родин – дзвінко співають разом з такими батьками, бо відчувають велику любов і підтримку, можливо, і не знаючи, що не всі діти на землі мають це. Отці ж наголошують, що в Рік захисту дитини, зрештою, як і завжди, ми, дорослі, повинні зробити все необхідне для виховання здорового, як у духовному, так і у фізичному аспекті, покоління.

…Людське життя складається з подій. Бажаю всім, щоб у вашому житті сталася подія – зустріч з «НОВИМ ЧАСОМ.»

P.S. *«Еко-милосердя» ініціює проведення в м. Соснівці фестивалю української духовної творчості «Краса Душі», і учасники тріо «Новий час» першими погодилися взяти участь у цьому проекті. Тож до нових зустрічей.*

Гіщинський Володимир
м. Борщів – с. Підгірці

ФРАНКО І ВАСИЛІЯНИ

Дослідники творчості Івана Франка, здавалося б, уже все, що могли, сказали про багатогранну діяльність генія українського народу.

Я ж хочу тільки привернути увагу до теми «Франко і василіани». Зокрема до його діяльності як науковця, дослідника василіянської старовини.

Незаперечним є факт, що життєвий і творчий шлях І.Франка неодноразово перетинався із діяльністю галицьких василіан...

Юний Франко навчався у василіанській школі при Дрогобицькому монастирі ЧСВВ, де він отримав, незважаючи на суворі умови навчаня і виховання, досить таки грунтовні знання , які послужили йому міцною основою в подальших

науках, сприяли формуванню твердості духа й витривалості у терпіннях, що мало неабияке значення в його подальшому тернистому життєвому шляху.

До речі, один із перших дослідників взаємин Франка і василіян о. Йосафат Скрутень, ЧСВВ, наголошував на тому, «що василіяни додатним способом впливали на його (Франкову-*авт.*) релігійність і душевний вишкіл, і се не дасться нині заперечити»...

В розквіті свого життя І. Франко відвідує ряд василіянських чернечих обителей у Львові, в Підгірцях, в Крехові, Краснопущі, Кристинополі, де були великі монастирські книгозбірні та архіви. І. Франко відвідував ці та інші монастирі, перебуваючи в них по декілька днів. Франко працював над рукописами і стародруками, роблячи виписки з них, почерпуючи цінний матеріал для своїх подальших студій з василіянської старовини та для своєї багатогранної літературної творчості.

«Слід також зазначити, що всюди по монастирях, в яких гостював Франко,- підкреслював о.Й.Скрутень,- не завважано, щоби він пускався на які-небудь крититки, навпаки, завсігди поводився гідно, не любив диспутів, при столі хрестився і молився, для всіх був чемний і услужний. Василіянський Чин ставив високо, п'ятнуючи лиш спорадичні прояви в діяльності давніх василіян, а за реформованими признавав ідейність та життєву силу»

З жовтня 1888 р. по січень 1889 р. у Львові проходила організована Ставропігійським інститутом археологічно-бібліографічна виставка, в якій для загального огляду і ознайомленння були представлені десятки цінних рукописів і стародруків із книгозбірень, архівів ряду василіянських монастирів.

Відвідав вищезгадану виставку й Іван Франко. Присутній на цій виставці професор П.Скобелецький порадив І.Франкові звернути увагу на рукописи й стародруки, представлені василіянськими книгозбірнями. Поміж ними знайшов Франко рукопис, яким дуже зацікавився. Це був рукопис «Синопсису»-монастирського літопису Підгорецької василіянської чернечої обителі, датований 1699. А вже у 1890 р. І.Франко подав в журнал «Киевская Старина» під псевдонімом «Мирон» статтю « Льтопись Подгорецкого монастиря». Зауважу , що на передньому аркуші рукопису «Синопсису» є такий запис: « Описав і визискав сю літопись Д-р Іван Франко в «Киевской Старині» (Приложеніє 1890 р.) В.Щурат.»

До речі, Іван Франко вперше не тільки дав загальний опис «Синопсису» Підгорецького монастиря, але й вперше подав у цьому журналі текст «Синопсису», та не повністю, а з певними витягами, місцями переплітаючи його власними помітками і зауваженнями.

Завдяки І.Франку широкі верстви української наукової громадськості вперше дізналися про існування «Синопсису»Підгорецького монастиря – цієї визначної пам'ятки монастирського літописання в Україні, і ознайомилися із його змістом.

Необхідно також зазначити, що І.Франко звертався до матеріалів «Синопсису» Підгорецького монастиря і

в своїй літературній творчості. Наприклад , цікаву і своєрідну подачу інтерпретації змісту притчі «Про царя дерев» із Святого Письма, що її подає автор «Синопсису» ієрей Василій, І.Франко використав у своїй знаменитій поемі «Мойсей».

І.Франку належить також першість у дослідженні збірки писань видатного українського полеміста Івана Вишенського, яка у свій час знаходилися у книгозбірні та архіві Підгорецької василіянської обителі.

Працював неодноразово І.Франко і в книгозбірні Крехівського василіянського монастиря, звідкіля почерпнув для своїх студій якнайбільше. Зокрема, в Крехові, як про це пише сам І.Франко, він «визичив три рукописі: інтересний список «Палеї» (XVII віку), список «Варлаама і Йоасафа» з 11 рисунками в тексті і рукопись мішаного тексту...»

Результатом його праці в книгозбірні цієї василіянської обителі стало невелике дослідження «Южная пасхальная драма», в якій І.Франко використав Крехівський список неканонічних текстів-апокрифів. До речі, в основу його наукового дослідження «Апокрифи і легенди з українських літописів» лягла Крехівська Палея.

далі буде

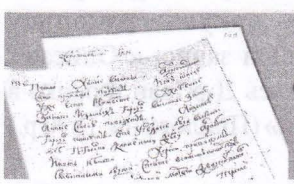

З редакційної пошти

Висловлюю щиру подяку Господу Богу, Матері Божій, св. Шарбелю та всім святим, а також дякую усім тим, що молилися за одужання моєї важкохворої товаришки. Бог вислухав наші молитви, і моя подруга повністю одужала.

З повагою В. В. м. Львів

Висловлюю щиру подяку Господу Богу, Матері Божій, св Шарбелю, блаженному Миколаєві Чарнецькому, св. Юді-Тадею за вислухані молитви і особливі ласки. Теж щиро дякую слузі Божому о. Василію Вороновському за опіку наді мною і моєю родиною. Дай йому, Боже, міцного здоров'я і многая та благая літа.

З повагою Вікторія м. Львів

Хочу скласти щиру подяку нашому Отцю Небесному, Пресвятій Діві Марії, св. Йосипу, а також святим покровителям: св. Терезі від дитятка Ісуса, св. Антонію, св. Юді-Тадею, св Анні та св. Венедикту за вислухані молитви. З їх допомогою мій син вступив до вузу «Львівська політехніка» на державну форму навчання.

З повагою Федишин Мирослава м. Сокаль вул. Героїв УПА 22/29

Висловлюю щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, апостолу Юді-Тадею та блаженному Миколаю Чарнецькому за допомогу синові при вступі до Львівської Духовної Семінарії Святого Духа. Також щиро дякую отцю Василію Вороновському за молитви і добре слово.

Гадомська Галина м. Судова Вишня вул. І. Сірка, 6

Хочу подякувати і прославити св. ап. Юду-Тадея за вислухані молитви. Разом з донькою молилися за щасливий вступ моєї внучки на навчання. Бог вислухав наші молитви, і вона вступила на навчання.

Прошу через журнал «Місіонар» прославити св. ап. Юду-Тадея.

Анастазія Дацюк

Складаю щиру подяку св. Юді-Тадею за чудесне оздоровлення. Мене дуже боліли ноги, ходила з паличкою. Лікар приписав ліки, але не був впевнений, що вони поможуть. Я купила книжечку про Юду-Тадея і молилася до нього, вірячи у його допомогу. Сталося чудо. Мене перестали боліти ноги, ходжу без палички. Продовжую і надалі молитися до св. Юди-Тадея. Закликаю усіх людей звертатися до нього у своїх потребах.

Стасюк Ірина

Пишу Вам тому, що такою була моя обіцянка Господеві, Божій Матері і всьому Небесному Двору. Господь вислухав мою молитву і молитовні прохання моєї доньки і повернув дорогу її серцю людину. Я молилася більше до святого Юди-Тадея, а донька моя – до Миколая Чарнецького. І сталося велике чудо! Молитви наші були вислухані і все сталося, як ми просили.

Лариса, м. Львів

Висловлюю подяку Пресвятій Трійці, Пресвятій родині, св. Йосипові, св. Йосафатові, усім святим, блаженним, мученикам і Ангелам-хоронителям за здоров'я мами і заступництво за нашу родину.

Степан м. Львів

Хочу висловити щиру подяку Господу Богу, Матінці Божій, св. Юді-Тадею,. Ангелу-хоронителю, св. Архангелам, отцю Піо, всеблагому Миколаю Чудотворцю, бл. Миколаю Чарнецькому, бл. Василю Величковському, бл. Петрові Вергуну, с. Василії, бл. с. Йосафаті і всім святим за успішну здачу іспитів. Особлива подяка св. Юді-Тадею за допомогу і опіку.

Світлана

ВИПРАВЛЕННЯ

У № 6-7 «Місіонаря» за 2006 рік на с. 34 трапилася помилка. «О Господи пробач мені усе…» слід читати як окремий вірш.

о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
м. Бар, Вінницька обл.

Я НЕ ВТРАТИВ ВІРИ...

Спекотного літнього дня повертався до свого дому на канікули молодий студент. Від залізничної станції вирішив пішки простувати до свого села, щоб помилуватись рідними місцями. Саме в цей час розпочинались жнива, і люди працювали на полях. Вдихаючи свіже повітря і милуючись теплим сонячним світлом, він відчував радість на душі і вдячність Богові за дар життя.

Наближаючись до свого села, юнак побачив сусіда, що косив стерню, яку залишив комбайн після збирання врожаю. Сусід був інвалідом і кісся прив'язував до грудей, а правою рукою водив косу по траві зі стернею.

– Дай Боже щастя! – привітав хлопець косаря.

– Дякую, дай Боже і тобі щастя юначе! Ідеш додому навідати своїх батьків? Це добре. Батьки радітимуть, і для тебе радість, адже живемо на цім світі один для одного.

– Нікого немає, щоб вам допоміг? – запитав знову хлопець.

– У всіх тепер робота. Оце вчора наділили цю стерню, бо треба щось на зиму і для корови придбати.

Студент Микола знав дещо про Федора Василишина. Федір був учасником повстанських змагань і, повернувшись з тюрми додому інвалідом, невтомно працював. На все життя шахта залишила слід на його здоров'ї: на ліву ногу ледве наступав, тягнув за собою, спираючись на милицю, а ліва рука була нерухомою. Косив з великим зусиллям, та ще в гарячу пору дня. Але ніколи не втрачав святої віри в Бога. І найбільше в цьому завдячував

отцю Григорію, з яким у післявоєнні роки довелось ділити свою долю тюремного ув'язнення. Про це Федір часто згадував.

– Сідай хлопче! Мені так часом хочеться порозмовляти з розумними молодими людьми.

Коли Микола присів, то одразу почав ділитися своїми враженнями від подорожі, а Федір відповів: «Ось навкруги – це наша прекрасна Україна, а оце – її доля скалічена, пошматована до краю, – і каменем, яким гострив косу, показав на свої груди, – і хоч покалічена, пригноблена, але не вмирає, бо Бог їй дає таких мудрих синів, як ти, Миколко.»

– Авжеж, вашій долі не позаздриш, а чи мали ви у своєму житті хоч трохи щастя? – запитував, співчуваючи своєму співбесіднику, юнак.

– Як тобі сказати? По-різному люди розуміють своє щастя. Для мене найбільшим щастям є те, що я не втратив віри в Бога і радію тим. Звичайно, найбільшим для мене щастям було б бачити свою безталанну Україну вільною, щоб весь народ наш був щасливим, щоб він був вільним і від нікого не залежним. На жаль, цього мені не доведеться побачити. Можливо тобі пощастить дожити до того благословенного часу.

За Україну, за віру в Бога багато людей страждали, терпіли і навіть віддали своє життя. Коли я був у тюрмі, а потім на засланні, то бачив там різних людей, а найбільше подивляв священиків, монахинь, які нізащо не відрікались віри в Бога і завжди молились, не втрачали надії. У свій час я думав, що ніколи не повернусь на Україну, але повернувся і дякую за це своєму доброму духовному наставнику, яким був отець Григорій. При першій зустрічі він мені сказав:

«Бадьорися сину, ти вибрав собі нелегку дорогу, але Ісус нас вчить: «Коли хтось хоче йти за мною, хай зречеться себе самого, візьме на себе свій хрест і йде слідом за мною,» (Мр.8,34), – такими євангельськими словами повчав нас отець Григорій. На жаль, мені не доводилось з ним працювати разом. Але він мені одного разу дуже жалівся: «Сили не маю зовсім. Напевне Бог забере мене в скорому часі з цього світу. Я ніколи не думав, що буду терпіти за Греко-Католицьку Церкву та й за Україну.» Нам було жаль отця Григорія, але зарадити цьому лиху ми не могли. У шахті він тягав тачку до вагонеток. І за те, що не виконував своєї норми, йому, і так слабосилому, зменшували харчовий пайок. Одного разу, коли він ледве волік тачку, до нього підійшов татарин і спокійно промовив:

- Відпочинь, старина. Я тобі трохи допоможу, бо я свою норму виконав. Я знаю, що ти служитель свого Бога, за якого страждаєш. Отож відпочинь собі, я трохи попрацюю.

- Та ти ж мусульманин, а я – християнин, – здивувався отець Григорій.

- Нічого. Бог у нас один. Це ми тут різні на землі– і, взявши з його рук тачку, почав возити виділену отцю Григорію норму.

Під час обіду отець щиро подякував в'язневі іншого віросповідання за те, що той його виручив, й він отримав повний пайок. Татарин потоваришував з отцем і завжди допомагав йому у його праці, а отець називав свого друга Милосердним

Самарянином. Одного разу священик мені сказав:

- Я завжди молюсь за нього, щоб Бог просвітив його святим хрещенням. Цікавим є те, що терпіння нас усіх єднають у найкращий спосіб, навіть якщо ми різної віри.

Отець Григорій справді був людиною терпіння. Він мені розповідав, як молодим отцем прийшов на парафію. Село було занедбаним, і йому доводилось терпіти багато наруги навіть від своїх парохіян. Але з часом люди полюбили отця за сумлінну працю. Війна, злидні, а тут ліквідовують Греко-Католицьку Церкву. Якщо зречешся своєї віри – вибирай парафію, а як ні, –то тюрма і терпіння. Вибрав друге, не пішов служити ворогам і відкинув спокусу. Отець завжди сповідав в'язнів в таборі, підтримував їх на дусі, потішаючи:

– Незабаром ви усі повернетеся додому, і хоч вільною Україна стане не скоро, але настане цей благословенний час, що мрії наші будуть пожинати наші діти і внуки.

Священик мав великий авторитет серед в'язнів, для всіх він був неначе пророком, бо завжди кожному міг пояснити його майбутнє. Говорив, що якщо відродиться Греко-Католицька Церква, то Україна стане вільною державою. На жаль, ми розійшлися в дивний спосіб.

Одного разу на шахті була аварія. Мене разом з іншими присипало в забої. На щастя, залишився живим, але дуже важко контузило. Я втратив свідомість і знаходився в критичному стані. До мене, важкохворого, прийшов отець Григорій. Навіть лікарі не мали жодної надії на моє одужання. Священик прийшов до мене як в'язень, щоб провідати, але водночас він надав мені св. Тайну Оливопомазання. Лікарі говорили, що в цей момент я відкрив очі і почав устами щось говорити. Отець Григорій поблагословив мене, посміхнувшись, сказав:

- Він житиме, але йому доведеться багато терпіти як душевні, так і тілесні болі.

І дійсно, після цього як я почав приходити до свідомості, почалася депресія. І тут, як і раніше, отець Григорій мене заспокоював і молився наді мною. Завдяки його молитвам я видужав. На пам'ять залишив він мені образочок Матері Божої Неустанної Помочі, який я досі бережу як найбільшу пам'ятку від отця. На жаль, мене, як хворого, перевели в інший табір. А невдовзі я, як інвалід, повернувся додому. Про отця Григорія я більше нічого не знаю. А тепер живу надією, що все таки Бог дасть, і час зміниться, як говорив отець Григорій, з яким ми назавжди розійшлися.

Микола уважно вислухав розповідь терплячого за Україну інваліда Федора і з повагою попросив його:

- Дозвольте мені допомогти вам скосити цю ділянку.

- Краще йди додому, візьми в батька косу, бо я хочу, щоб ми разом косили, –не хочу сидіти без роботи.

Микола погодився. До пізнього вечора вони обидва скосили визначену ділянку, а ввечері юнак подякував Богові за день, який так успішно проминув для нього.

Віра Парфьонова

МАРИНКИ І ВЕЛОСИПЕД

На вулиці Озерній, в будинку сорок шість жили дві дівчинки Маринки. Юні сусідки товаришували змалечку і були мов сестрички. Світлана Степанівна, мама однієї з дівчаток, частенько мала такий-собі клопіт; оскільки дівчатка хотіли бути схожими одна на одну, то й зачіски робили одинакові і одягались, як близнята. А Світлана Степанівна мала славу чудової кравчині, тому їй доводилось шити для обох: одній Маринці спідничку – і другій, одній Маринці блузку – і другій також. Одним словом, не діти, а чудасія!

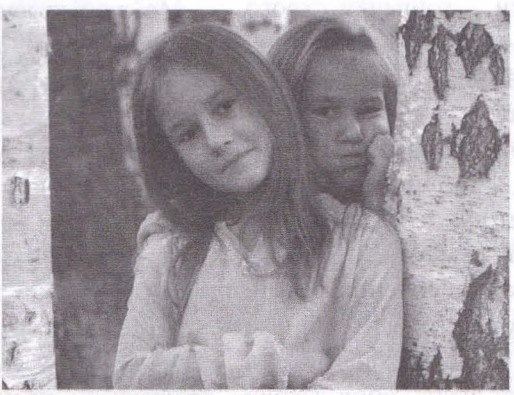

На одному поверсі з ними жила дуже цікава і навіть загадкова пані. Так вважали наші подруги. Що ж незвичайного було у цій жінці, яку звали пані Ліна? Про це, любий читачу, ти дізнаєшся, вислухавши розповідь до кінця.

Отож, однієї весняної днини, коли сонечко ніжними промінчиками огортало землю, обидві Маринки вирішили поїздити на велосипедах. Часу було вдосталь, адже уроки дівчатка вивчили, як тільки повернулись зі школи, а до вечора було ще далеко. Спочатку вони гасали на спеціальному майданчику, а потім помчали на дорогу. Та сталась неприємність: на Маринчиному велосипеді злетів ланцюг. Дівчинка спробувала зупинитись, та нічого не виходило і щосили гепнулась на асфальт. Те, що відбувалось далі, було неначе у страшному сні. Оскільки дівчатка знаходились на проїзній частині, машини, які їхали ззаду, почали сигналити, висловлюючи своє невдоволення. За допомогою подруги Маринка піднялась і відтягнула велосипед на тротуар. Боліли побиті коліна і лікті, настрій зіпсувався, і дівчинка заплакала. Та не тільки від цього.

Із ланцюга вилетіла маленька деталь, без якої велосипед не міг їхати. Де ж її шукати? Подумавши про це, Маринка уже не плакала, а голосила. Друга Маринка сиділа поруч на траві і, втішаючи подругу, думала, що робити, як знайти вихід зі складної ситуації. Тут вона пригадала, як одного разу пані Ліна розповідала їм про якогось святого, що допомагає знаходити загублені речі.

Пані Ліна була вдома, бо маленькі синочки замовили на вечерю яблучний пиріг. Вона поралась на кухні, як раптом почула, ніби хтось стукає в двері. Стукіт був тихеньким, але наполегливим. Відчинивши, жінка побачила на порозі своїх маленьких сусідок. Усмішка на її

обличчі змінилась стурбованістю через заплакану Маринку.

- Що трапилось, дівчатонька? – лагідно запитала пані Ліна і обняла винуватицю «трагедії».

Маринки швиденько, одна наперед одної, розповіли про свій випадок і попросили допомоги.

- Тільки, будь ласка, не розповідайте батькам, особливо – таткові, - попрохала Маринка, - бо він відмовиться ремонтувати велосипед.

- Мушу зауважити, - трішечки строго мовила пані Ліна, - що в цю халепу ви потрапили тільки з непослуху до своїх батьків, які просять вас не їздити проїзною частиною. Щодо святого, - продовжила жінка, - то справді є такий великий чоловік, Антоній, який допомагає людям, особливо тим, які просять допомоги у пошуку загублених речей. Але ви повинні пообіцяти мені, що вже більше на дорогу не виїжджатимете, а коли знайдете свою згубу, обов'язково подякуєте Богові за допомогу, адже святі – це посередники між Богом і людьми. А тепер, Маринко, я змащу твої ранки йодом.

Дівчинка скривилась, але відступати було нікуди.

І ось наші подружки прямують до місця «трагедії». Їм дуже хочеться знайти загублену річ, тому в душі кожна щиро молиться і просить Божої допомоги.

Так вони деякий час нишпорили край дороги, схиливши голови і зігнувшись, як знаки запитання, але все дарма. Маринка знову почала рюмсати. Та раптом вона уважно придивилась, витерла сльози з заплаканого личка і радісно вигукнула: «Є! Мариночко, поглянь сюди!». Ось перед нею, біля пожовклого листочка, лежала малюсінька деталь, яка була причиною нестерпного дитячого смутку і стала наслідком великого дитячого щастя.

Із веселим сміхом дівчатка забігли в уже відчинені двері квартири їхньої рятівниці.

- Пані Ліно, щиро дякуємо за допомогу! – прощебетали Маринки і додали, - Що б ми без вас робили?

- Мої любі красунечки, дякуйте не мені, а Богу і святому Антонію.

- А ви вірили, що ми знайдемо загублену деталь? – запитали дівчатка.

- Поза всяким сумнівом! Якщо любиш Бога, то віриш Йому, довіряєш, як найкращому другу, який ніколи не підведе. А батькам раджу розповісти правду.

- Авжеж…

Так закінчилась історія двох чудових дівчаток, які проживали на одному поверсі будинку сорок шість по вулиці Озерній і які пишалися своєю загадковою сусідкою пані Ліною, яку вважали чарівною феєю, серце якої було відкритим для всіх. **Ось так!**

Роман Голубович

БОГОРОДИЦЯ В ЦЕНТРІ ЛЬВОВА

(Ім'я твоє святе – Марія!)

(Totus tuus – «Увесь твій, Маріє!» – це слова святійшого Отця Папи Івана-Павла II)

Чи літо спекотне, чи зима уже близько –
Стоїть БОГОРОДИЦЯ в центрі міста ЮНЕСКО.
Вона для людей всіх – ПОКРОВА !
Стою я й молюся. Ось тут в центрі Львова.

Стоїть мовчки ДІВА МАРІЯ –
Для світу усього ЛЮБОВ, ВІРА, НАДІЯ!
Ти – людству всьому ПОРЯТУНОК!
Ти – нам усім БОЖИЙ ДАРУНОК!

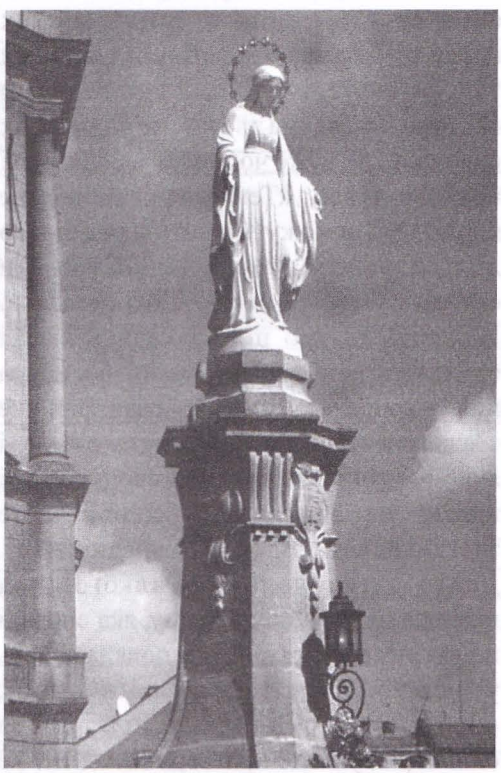

За те, що Христа породила,
Дала нам СПАСІННЯ, мов крила.
Щоб вірили в Бога ми в цьому житті,
Щоб мали ми вчинки та лиш саме ті,

Щоб Господа нам величати!
Ти є НАДНЕБЕСНА! Та як ще сказати…
Нам можна Пречистій Марії!
Молімся і вірмо! Й плекаймо надії.

ЗАСТУПНИЦЕ ЛЮДУ! ВСЕМИЛОСТИВА Марія!
До Бога Ти кличеш в словах і у діях.
Марія Діва! Ти є ВСЕЛАСКАВА!
РЯТІВНИЦЯ світу! Спаси нас лукавих.

Ти – НЕПОРОЧНІСТЬ світу всього!
Йдемо до Бога, йдем до Нього!
Ти над блаженними – БЛАЖЕННА!
З Віри, з Любові сієш зерна.

Ти є ПОСЛАННИЦЯ з небес!
Твій син розп'ятий був й воскрес!
Таке Боже веління! Тож маймо силу й вміння…

Стоїть СВЯТА ДІВА у центрі – серці Львова.
Молитись тут слід! Тут зайва розмова…

Ігор Скленар

ЩЕ РАЗ ПРО ПИЯЦТВО ТА ЙОГО НАСЛІДКИ

Біля одного висотного львівського будинку, що розміщений неподалік тролейбусної зупинки, стоїть фігура Матері Божої. Незвично спостерігати таку картину, адже скульптурні зображення Богородиці наше око більше сприймає біля автошляхів, доріг, в каплицях, церквах, відпустових місцях…

Сумна і трагічна історія стала причиною того, що марійська фігура в отакий незвичний спосіб, замаєна квітами в цю літню пору, стоїть прямо біля балкону. Вона, вже посвячена священиком, є пересторогою для тих, хто полюбив занадто часто заглядати до чарки і «подружився» із зеленим змієм. Мешканці цього та довколишніх будинків довідалися, що тутешня мати не один раз застерігала сина від алкогольної згуби і намагалася вирвати його з тенет цієї жахливої залежності. Проте сильне бажання випити настільки затуманювали його розум, що він був інколи неконтрольований. І ось одного дня мати зачинила його в квартирі. Він допився до того, що отримав білу гарячку і вистрибнув з балкону. Наслідок був фатальний: молода людина через пристрасть до оковитої пішла з цього життя.

А скільки вона ще могла в ньому зробити? Відповідь на це питання не обмежується однією фразою. Здобути освіту, влаштуватися на роботу, створити сім'ю, привести на світ дітей, виховати їх… Це шлях, яким проходить чимало людей на цьому світі. Це модель стандартного життя теперішньої людини. Проте без присутності Бога таке життя втрачає своє значення. Коли людина відвернеться від Нього, забуде, знехтує, погордить, тоді в це життя може ввійти нечистий, «батько брехні», як висловився про нього св. Іван Богослов і поступово може загубити душу — дорогоцінний скарб нашого християнського життя.

Тепер місця з розпиття спиртних напоїв чи не біля кожного багатолюдного місця в містах, містечках, селищах і селах нашої Батьківщини.

Отож, можна неозброєним оком нині спостерегти, що в цих місцях просиджують свій дорогоцінний час як зовсім молоді хлопці, які недавно закінчили навчальний заклад, так сивочолі і не дуже чоловіки середнього і пенсійного віку. «Тем» для розмов їм не бракує. Вони можуть навіть серед білого дня голосно лаятися нецензурними словами, можуть несамовито реготати. Їм байдуже, що поруч ходять діти і слухають їхні пустопорожні бесіди, а щоприкріше оті гострі словечка. Вони не зважають на дівчат, що йдуть поруч, і які би хотіли бачити в них свою опору і надію на завтрашній день, а не здеградовану і здеморалізовану масу. Дехто з тих чоловіків-алкоголіків, напевно, й втратив дружину, яка справді не витримала гіркої долі і подалася десь у світи шукати кращої долі, обслуговуючи літніх синьйорів та синьйорин у південній Європі. А діти? Та вони, напевно, стали напівсиротами при

такому батькові, який останні гривні віддасть за горілку і «закуску».

Подивімося на зовнішній вигляд таких хлопців та чоловіків. Це ж просто сіра убогість та нехлюйство! Та теперішнє суспільство навіть за обставин масового безробіття дає можливість заробити хоча й не дуже велику суму грошей, але все-таки дає. Один з працівників центру зайнятості в інтерв'ю газеті «Експрес» нещодавно оприлюднив інформацію, що сьогодні на Львівщині вакантнними є робітничі професії.

Звідси випливає, що оті групування хлопців, чоловіків під під'їздами і на подвір'ях чи у місцях масового «розливу» зранку, вдень і ввечері зумовлені їхнім небажанням змінювати свій спосіб життя на краще, прагнути щось заробити для себе і для своїх близьких. Вони звикли до таких «трудоднів». Їм, напевно, до вподоби торувати стежку від порогу дому, до друзів, з ними до бару, а потім назад. Та вони не думають, що їхній організм має свої межі в сприйнятті алкоголю і за не дуже довгий період часу

Державний комітет зв'язку України
УДППЗ "Укрпошта"

АБОНЕМЕНТ
МІСІОНАР
(найменування видання)

На газету / журнал **23959** (індекс видання)

Кількість комплектів

Ф. СП-1

На 2007 рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

Кому
(Прізвище, ініціали)

Куди
(поштовий індекс) (адреса)

ДОСТАВОЧНА КАРТКА

ПВ	місце	літер

На газету / журнал **23959** (індекс видання)

МІСІОНАР
(найменування видання)

Вартість передплати грн. коп. Кількість комплектів
переадресування грн. коп.

На 2007 рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

поштовий індекс

код вулиці

місто
село
район
область
вулиця

буд. корп. кв.

Кому
(Прізвище, ініціали)

він сигналізуватиме про «цілий букет» хвороб.

Ми, християни, живемо переконанням, що кожна людина покликана до Царства Божого. Алкоголізм — це не тільки соціаль-на хвороба, а й глибока духовна. Не дуже просто після кількох років щоденного похмілля прийти і одного дня подарувати дитині, матері і тещі добру посмішку батька, сина, зятя. Не так легко скинути їм пута алкогольної залежності, тому що вона збільшувалася щохвилини, щого-дини і щодня. Для цього треба мати неймовірну силу волі і зусил-ля рідних допомогти близькій людині позбутися залежності, про що засвідчили неодноразові зібрання анонімних алкоголіків при наших церквах.

Хай з Божою допомогою до усіх тих, які надмірно полюбили вживати оковиту, прийде усвідомлення не ставати щоденним горем для своїх родин. Хай Мати Божа заступається за них і не допустить того, щоб вони вчинили над собою несвідомий суїцид, про який йшлося на самому початку. Адже життя — це дар Божий.

Перевірте правильність оформлення передплати !

На абонементі повинен бути проставлений відтиск касової машини. При оформленні передплати (переадресування) без касової машини на абонементі проставляється відтиск календарного штемпеля відділення зв'язку. В цьому випадку передплатнику видається абонемент з квитанцією про оплату вартості передплати (переадресування).

Всю матеріальну та моральну відповідальність перед передплатниками та підприємствами поштового зв'язку за несвоєчасний вихід видань друком, вихід об'єднаних номерів, невихід, ліквідацію видань - несе Видавець.

Для оформлення передплати на періодичні видання, а також їх переадресування бланк абонемента з доставочною карткою заповнює передплатник ручкою, розбірливо, без скорочень, у відповідності до умов, викладених у каталогах підприємств поштового зв'язку.

Підготувала ШТИКАЛО Леся,
м. Львів.

ЗАГАДКА
"КРИЛАТІ ВИСЛОВИ"

(Відгадки можна знайти у словах, які розкинув дзвоник)

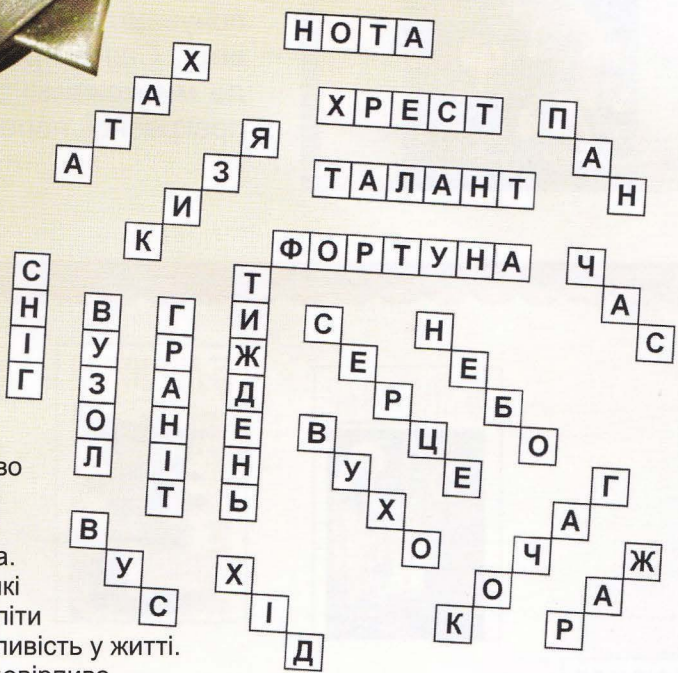

1. ГРИЗТИ ... НАУК - наполегливо оволодівати знаннями.
2. ... СКРАЮ кого-небудь щось не стосується, не його це справа.
3. НЕСТИ СВІЙ ... означає великі страждання, які доводиться терпіти людям, що відстоюють справедливість у житті.
4. ПІЙМАТИСЯ НА ... занадто довірливо поставитися до чогось.
5. ... КОНЕМ дія або прийом, який застосовують у крайньому випадку.
6. ЧУЖИМИ РУКАМИ ... ЗАГРІБАТИ користуватися плодами праці інших.
7. ... БЕЗ КІСТОК про надмірно балакучих людей.
8. СІМ П'ЯТНИЦЬ НА ... - про тих, хто легко міняє свої рішеня, не має ні про що сталої думки.
9. ... НАСТАВ настав момент, що є сигналом до чого-небудь.
10. ВЕДМІДЬ НА ... НАСТУПИВ про тих, хто немає музичного слуху.
11. ... УСМІХАЄТЬСЯ для кого-небудь складаються сприятливі життєві обставини: таланить, щастить у житті.
12. ЗАКОПАТИ ... В ЗЕМЛЮ вживається у значенні не використати усіх можливостей, не розвивати даних здібностей, втратити їх.
13. ... АБО ПРОПАВ домогтися всього бажаного чи все втратити.
14. ГОРДІЇВ ... вирішити складне, заплутане питання прямим способом.
15. ... НЕ КАМІНЬ у кого-небудь можна домогтися прихильності.
16. ФАЛЬШИВА ... що-небудь нещире, несправдиве, лицемірне.
17. . . . НА ГОЛОВУ щось несподіване, раптове.
18. ПОПАСТИ ПАЛЬЦЕМ У ... - сказати чи зробити що-небудь невлад.
19. МОТАТИ НА ... придивлятися, прислухатися до чого-небудь

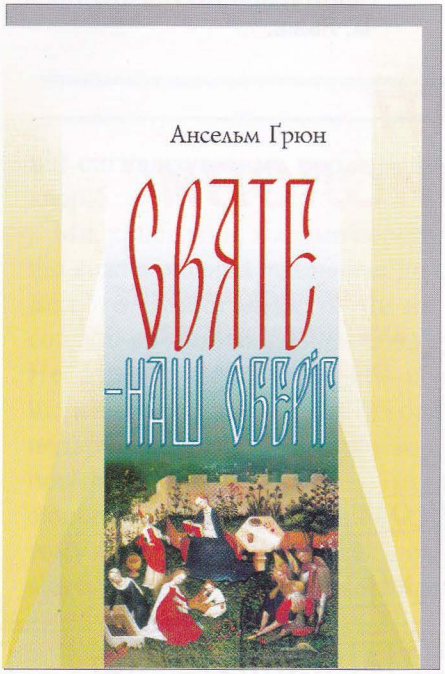

“Святе наш оберіг”
Ансельм Ґрюн

Львів: Місіонер, 2006 80 с.,
120 х 190 мм., м'яка обкл.

У всьому сучасному суспільстві пробуджується нове розуміння необхідності Святого, щоб у цьому хисткому світі зробити наше життя успішним. Ми шукаємо Святе, аби, глибоко усвідомивши, переживати його як захист.

Адже саме тепер, коли багато людей почуваються незахищеними, немов билина на вітрі, Святе пропонує нам захисний простір, де ми можемо бути собою і торкатися своєї прекрасної, неповторної тотожності.

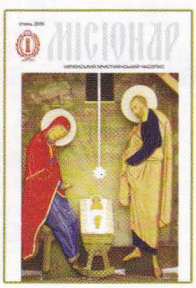

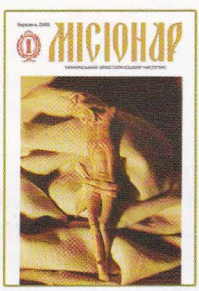

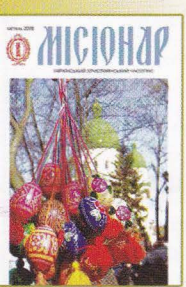

МІСІОНАР
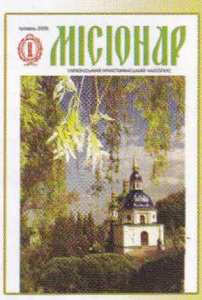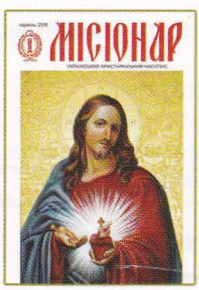
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС